



De stal van 't Vrielinck voor de verbouwing.



't Vrielinck na de verbouwing.

Plattelandsvernieuwing. Een kreet die veelvuldig in talrijke beleidsnota's is geslaakt. Eén van de vragen: wat doen we met al die lege schuren. In het oude landschap van Vasse is een in het oog lopende oplossing gevonden, althans voor een deel van het probleem. Maar het smaakt naar meer, ervoeren de initiatiefnemers. Ze mogen te boek worden gesteld als de uitvinders van de 'boerderij-lodge'.

Erve 't Vrielinck aan de Hoojdijk tussen Vasse en Ootmarsum.



Door BERT DIPHOOREN

Van stal tot boerderij-lodge



Erve 't Vrielinck is zo'n boerenhof dat overal in Twente zou kunnen staan. Een middelgrote boerderij, een stel schuren en een deel waarop een mooi koppel koeien zou passen. Met een paar varkens erbij en een stel kippen kon een boer er goed van leven, een jaar of veertig, vijftig geleden. Tegenwoordig lopen er een paar hobbygeiten en een vriendelijke hond. De laatste varkens zijn een paar jaar geleden de deur uit gegaan. Want varkens zijn al lang geleden door de markt gezakt. Voor de familie Grootelaar, die Het Vrielinck bewoont, zat het boeren er niet meer in; zelfs niet dat kleine beetje voor de liefhebberij en een zakcentje extra. Maar Gerrit en Sylvia Grootelaar vonden het ook zonde om die paar schuren op hun erf ongebruikt leeg te laten. Dus verbouwden ze één van de twee schuren tot een accom-

modatie voor groepsvakanties. Dat beviel. Want 't Vrielinck ligt op een mooie plek, een meter of vijftig van de Hoojdijk, de oude weg die van Vasse naar Ootmarsum voert over essen en door bossen en langs oude boerderijen. Het is al lang een zwaar beschermd gebied, een oud landschap dat in tact moet blijven. En dat maakt het aantrekkelijk voor rustig toerisme en bedaarde recreatie. Het is een land voor fietsers en wandelaars die even aan de drukte van alledag willen ontsnappen. Gerrit en Sylvia Grootelaar hadden dat begrepen, toen ze hun varkensstal ombouwden tot een eenvoudige, maar wel van alle gemakken voorziene groepsaccommodatie. En ze vonden het nog leuk ook: de vakantiegevers op hun erf. Het leidde er toe dat ze onlangs hun recreatieve bedrijvigheid uitbreidden. De andere varkensstal werd ook aangepakt. Maar op zo'n opvallende manier, dat er al een hele stoet wethouders, gemeentebestuurders, provinciale functionarissen en aanverwand volk is komen kijken naar het resultaat. Want de stal van 't Vrielinck geldt sinds zijn oplevering, een paar maanden terug, als schoolvoorbeeld van één manier van plattelandsvernieuwing. Ofwel: hoe krijg je een oude varkensschuur weer aan de praat. En dan ook nog op een chique manier. Aan de Hoojdijk is dat gebeurd in een samenspel van vijf mensen en

een van harte meewerkende gemeente. De gemeente: Tubbergen. Tubbergen is één van de plekken in Nederland waar voorbeeldprojecten voor plattelandsvernieuwing kunnen worden aangepakt. Met steun, ook financieel, van hogere overheden. De mensen naast Sylvia en Hans Grootelaar: Harald Droste, hotelhouder in Tubbergen, het echtpaar Martine Schipper en Hans Douwes, architecten in Wierden en samen de stuwende krachten achter architectenbureau Schipper Douwes.

Harald Droste is de man achter het idee. Hij runt het familiebedrijf met buiten Tubbergen aan een rotonde die naar keuze in de richting voert van het oude landschap van Vasse en Mander. Hij bouwde het oude familiebedrijf uit tot een modern hotel van de betere klasse, maar hij hield het betrekkelijk klein: zo'n 25 kamers. Uit bedrijfseconomisch gezichtspunt is dat eigenlijk te klein, zegt Droste, om de service te bieden die hij voor ogen heeft. 'Ik heb hier bijvoorbeeld een receptie, en die vind je eigenlijk nooit in een hotel van deze omvang. Je hebt er te weinig werk voor. Maar ik sta er nou eenmaal op om mijn klanten goed te ontvangen.'

Uitbreiden van het hotel? Het zou kunnen, hij heeft het ook wel in gedachte gehad. Maar anderzijds wil hij de charme van het kleine ook niet opgeven. Een eerlijk gezegd vindt hij een kolos van een logeergebouw ook geen parel in het landschap. Hij is, behalve hotelhouder, ook liefhebber van architectuur. Op zoek naar mogelijkheden om zijn overgeschoten receptie- en marketingcapaciteit goed te besteden kwam hij op het idee van de boerderij-lodge. Zo'n lodge moest, in zijn visie, alle denkbare comfort bieden, een zekere chique uitstraling, in een mooie omgeving liggen, rust bieden. Eigenlijk de tegenpool van de gebruikelijk 'boeren-recreatie' die gewoonlijk mikt op de hang naar het eenvoudige. Ook een uitgangspunt dat zijn waarde in de praktijk al heeft bewezen. Harald Droste is de eerste om dat te erkennen. Maar zijn lodge is gewoon wat anders. Een verrassing, een uitbreiding van de markt: 'Mensen die daar komen verwachten zoiets niet. Als ze het erf op komen rijden zijn ze teleurgesteld. Ze zien een simpele schuur en ze denken misschien wel dat ze bij de benen genomen zijn. Tot ze binnen komen. Hun enthousiasme is er alleen maar groter door.'



Sylvia en Gerrit Grootelaar tonen de bedstede in een van de kamers.

Foto's DINAND BUISMAN

Droste kende de familie Grootelaar en hun groepsaccommodatie. Ze zijn weliswaar geen burens, maar tussen hotel en boerderij ligt niet meer dan een paar kilometer. En ons kent ons, in die streken. De Grootelaars bleken wel wat te zien in Droste's plan. En zo kon de andere varkensschuur worden aangepakt. Er ging een opdracht naar Schipper en Douwes. Uitgangspunt: de schuur moet qua uiterlijk in tact

blijven. En dat gebeurde. Vanaf de Hoojdijk gezien is er op 't Vrielinck de laatste jaren niets bijgebouwd of afgehaald. Bijkomend voordeel: des te sneller konden de (vergunning)procedures worden afgehandeld met de -overigens ook enthousiaste- gemeente Tubbergen. In een jaar was alles in kannen en kruiken. Een Nederlands record? Het zou kunnen. Schipper en Douwes hielden in elk

geval alles in tact wat nog bruikbaar was. Al werd het dak natuurlijk van nieuwe pannen en luxe dakramen voorzien, de dragende staalconstructie gefatsoeneerd en een gevel, die met het mooie uitzicht, weggebroken en van glas- en deurpartijen voorzien. Binnen bleef er ruimte voor vier appartementen, destijds even zoveel stallen voor de varkens. De architecten zagen kans om ter herinnering



Slaapplaats op de verdieping met open badkamer.

aan deze oud-bewoners zelfs hun mestgoten fuctioneel om te bouwen tot een luxe betegelde sanitaire ruimte. Waarmee ze een speels ogend niveauverschil cadeau kregen voor hun interieurontwerp.

Dat wordt verder geconcretiseerd door de toepassing van naturel lariks-hout. Wanden zijn ermee betimmerd, het plateau onder de haard is van hetzelfde hout, en er is op de begane grond zelfs een bedstede mee afgetimmerd. Twee slaapplekken. Maar van een modern formaat; het heeft niet anders van de krappe bedstede van weleer, dan dat je achter gesloten deuren kan slapen.

De andere slaapkamer 'hangt' op een balkon dat boven de woonkamer zweeft. Een ruim bed, het ledikant ook van lariks, en een betimmerde badkuip er vlak naast, vormen het voornaamste meubilair van de open slaapplek. Een klein keukenblok -wel een blad van zwaar natuursteen- maakt de vakantie woning compleet.

Service: de Grootelaars verzorgen het ontbijt.

En zo was de deal rond. De Grootelaars hadden de plek en de schuur en daar waagden ze een investering in. Droste had het idee en de architecten om het een gezicht te geven en ook hij investeerde in het interieur en, nu de zaak loopt ('Er is heel veel belangstelling') in de mankracht voor marketing en klantenservice. En Droste heeft zijn klanten meer ruimte te bieden dan tevoren. Zonder dat hij zelf hotelkamers moet bijbouwen.

Hij is intussen serieus aan het onderhandelen met een andere boer, die een mooie oude koeienstal leeg heeft staan. Op een mooie plek. De boer heeft er wel oren naar. De gemeente (een andere dan Tubbergen) moet nog aan het idee wennen. En de architecten hebben in afwachting van wat er verder komen gaat, een eerste schets op papier van hoe het worden kan.

Chique, maar nooit protserig. Droste: 'Alles bij elkaar heb ik al enkele tientallen reacties van boeren die wel voor zoiets voelen. Daar zitten een aantal serieuze bij. Maar daar zijn er ook die wat mij betreft meteen afvallen. Al was het maar omdat de plek waar ze zitten niet mooi genoeg is.'

Info: www.vrielinck.nl

Oplossing voor deel van de problemen van het platteland

modatie voor groepsvakanties. Dat beviel. Want 't Vrielinck ligt op een mooie plek, een meter of vijftig van de Hoojdijk, de oude weg die van Vasse naar Ootmarsum voert over essen en door bossen en langs oude boerderijen. Het is al lang een zwaar beschermd gebied, een oud landschap dat in tact moet blijven. En dat maakt het aantrekkelijk voor rustig toerisme en bedaarde recreatie. Het is een land voor fietsers en wandelaars die even aan de drukte van alledag willen ontsnappen. Gerrit en Sylvia Grootelaar hadden dat begrepen, toen ze hun varkensstal ombouwden tot een eenvoudige, maar wel van alle gemakken voorziene groepsaccommodatie. En ze vonden het nog leuk ook: de vakantiegevers op hun erf. Het leidde er toe dat ze onlangs hun recreatieve bedrijvigheid uitbreidden. De andere varkensstal werd ook aangepakt. Maar op zo'n opvallende manier, dat er al een hele stoet wethouders, gemeentebestuurders, provinciale functionarissen en aanverwand volk is komen kijken naar het resultaat. Want de stal van 't Vrielinck geldt sinds zijn oplevering, een paar maanden terug, als schoolvoorbeeld van één manier van plattelandsvernieuwing. Ofwel: hoe krijg je een oude varkensschuur weer aan de praat. En dan ook nog op een chique manier. Aan de Hoojdijk is dat gebeurd in een samenspel van vijf mensen en